

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

lem skal tænke på, hvordan befolkningen bedømmer slige politiske tricks, hvor man siger et og mener noget ganske andet. Det ærede medlem mener jo ikke det, der står i dagsordenen, hvis den skal forstås på den måde, som det ærede medlem hr. Hans Pinstrup motiverer det. Det ærede medlem skulle ganske klart sige det, hellere end at gøre forsøg på at skjule, at der er dyb uenighed mellem de to forslagsstillere om den samme dagsorden. Der er jo ingen uenighed med os om, at smørrationeringen bør afskaffes, når tiden er inde dertil, men jeg vil gerne spørge det ærede medlem hr. Hans Pinstrup, der optræder som sagkundskab på det område: Kan det danske smør ikke afsættes for tiden, og kan det danske smør ikke afsættes til tredieland til betydelig højere priser, end det afsættes til England? Er forholdet ikke det, at hvis eksporten til tredieland går ned, går gennemsnitsprisen for smør ned, og så går prisen på hjemmemarkedet for smørret ned; så får det danske landbrug mindre indtægter. Hvis der virkelig kom en situation, hvor der viste sig vanskelighed ved at afsætte den danske smørproduktion og vi ved at øge vort hjemlige forbrug kunne mindske udbudet og formentlig derigennem fremskaffe højere pris, så var jeg parat til at gennemføre ordningen, men det er jo ikke det, der ligger for. Derfor synes jeg ikke, det ærede medlem skal optræde som særlig sagkyndig i det spørgsmål, når han ikke har sine argumenter bedre i orden.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller siger, at hensigten med denne dagsorden ingenlunde er politisk. Han vender sig med voldsomhed mod retsforbundet, der, siger han, har politiske motiver, når det stiller et forslag til dagsorden om smørordningen, men når de ærede medlemmer hr. Aksel Møller og hr. Hans Pinstrup stiller dagsorden, så er det udfra rent saglige motiver. Hvis udfra disse saglige motiver resultatet nu bliver, at den dagsorden, som de ærede medlemmer har stillet, og som regeringen nægter at acceptere, får politiske konsekvenser, så bliver jo denne dagsorden til det, som vel også var hensigten med den, nemlig en politisk dagsorden. Derfor kan det ærede medlem ikke skille det saglige og politiske ad på den måde, han gør her.

Jeg synes også, det er lidt vanskeligt at få overensstemmelse mellem den dagsorden, som blev vedtaget ved afslutningen af finanslovdebatten, hvor venstre og konservative gav tilslutning til sagligt samarbejde om de

alvorstunge problemer, som foreligger for denne rigsdag, og så den stilling, som de samme partier, der gav tilslutning til denne dagsorden, indtager i dag. Jeg tror, at det høje ting skulle tænke på, hvordan befolkningen ud over landet bedømmer en rigsdag, der under de alvorligste økonomiske forhold, vort land har gennemlevet i årtier, har tid til en hel eftermiddag at drøfte småtterier som dem, det her drejer sig om, hvor man kun skaber modsætninger ved at indtage standpunkter, der slet ikke svarer til det, man mener, og hvor man på noget, man kan kalde et sagligt grundlag, rejser en politisk agitation. Jeg tror, befolkningen vil sige, at nu bør rigsdagen gå i arbejde og løse tidens problemer og lade småtterierne ligge og ikke spille sin tid med det, vi har spildt tiden med i dag.

Jeg må anbefale, at man stemmer for den dagsorden, jeg har foreslået.

Forespørgeren (Oluf Pedersen): Såvidt jeg ved, har den nuværende regering været ved magten i nogle år. I regeringens tid har der været en stor høst. I regeringens tid har der været milde vintre. Der har været en stor produktion, og vi har haft Marshallhjælp. Den har haft så gode vilkår, som nogen regering kunne vente. Efter at regeringen har haft så gode vilkår, kommer den højtærede finansminister her og fortæller, at det er forargeligt, når vi rejser politiske problemer her, når vi rejser saglige problemer, for, siger regeringen, det står så forfærdeligt til. Finansministeren er ved at fortælle os. . .

Formanden: Finansministeren har ikke haft ordet i denne sag.

Forespørgeren (Oluf Pedersen): Undskyld, den højtærede handelsminister. Den højtærede handelsminister har jo været finansminister (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Det er rigtigt!). Efter at regeringen har haft regeringen i mange år . . . (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Snart tre!) . . . under gode vilkår, er regeringens politik resulteret i, at Danmark står på fallittens rand, og så siger den ikke til sig selv: nu går vi i os selv, nu vil vi have en ny politik, men så vender den sig mod de folk her på rigsdagen, der siger: den politik, som regeringen har ført, kan ikke fortsætte, der må ske en ændring. Regeringen kan dog virkelig ikke tro, at når den politik, den har ført gennem de tre år, har givet de resultater den har, med de vilkår, der har været tale om, kan den